

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δεν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δεν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στῶν φόρων τήν αντίαρα — κι' ο Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Τέσσαρες 'Ιουνίου!.. πῶ! πῶ! τί καλοκαίρι!
κι' ή αύρα εὐωδίας οὐρητηρίων φέρει.

Παῦντος δέκα και διακόσα
και συμβάντα τρέχουν τόσα.

Τρικούπης δμιλῶν
μέ τόνον ύψηλόν.

Ὁ ἀπενκταῖον ἄκουσμα!.. καθὼς ή φήμη φέρει
τοῦ Δεληγιάννη ἔσφιξε ὁ βασιλεὺς τὸ χέρι,
και ἄλλας δὲ τοῦ ἔκαμε μου λέγουν διαχύσεις,
κι' αὐτὸς ὁ πρωτοκάθεδρος και πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
μέ ὄλην του τήν δύναμιν σαλπίζει ἐμμανῶς
αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητον και μέγα γεγονός.

—*—

Τοῦ Δεληγιάννη ἔσφιξε ὁ βασιλεὺς τὸ χέρι
ἐμπρὸς εἰς ὅλους φανερά κι' ήμέρα μεσημέρι.
Και λέγουν πῶς τήν χεῖρα του ἐπὶ πολὺ ἐκράτει...
γκοντέμ!.. πῶς ἐγίνεν αὐτό;... μ' ἐμβάλλ' εἰς ὑποψίας,
και ἤρχισε τοὺς κύκλους μου σπουδαίως νὰ ταράττη
τὸ ἀπροσδόκητον συμβὰν αὐτῆς τῆς χειραφίας.

—*—

Ἄ! ἔπρεπε εἰς τήν Γραβιὰν ἐγὼ νὰ φύγω μόνος,
και ἂν ἐγὼ ἐπήγαινα εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι,
βεβαίως δὲν θὰ ἔπιπτε 'στὰ χαμηλὰ ὁ θρόνος,
οὐδὲ θὰ ἐθωπεύετο ή χεῖρ τοῦ Δεληγιάννη.
Γκοντέμ! πῶς ἐγίνεν αὐτὸ κανέναν δὲν εἰσεύρει,
κι' οὐδὲ σαφῇ ἐξήγησιν θὰ δυνηθῇ νὰ εὔρη.

—*—

Δὲν ἔπρεπε νὰ θωπευθῇ ὁ ἴσος ἐν τοῖς πρώτοις
δι' οὐδεμίαν πρόφασιν και κατ' οὐδένα τρόπον...
μὰ εἶναι τόσον ἄπειρος ἐκεῖνος ὁ Βουλπιώτης!..
ὁ μᾶλλον ἀπειρότερος ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων.
Και ἂν αὐτὸν δὲν ἔστελλα νὰ μ' ἀντιπροσωπεύσῃ,
τὸ στέμμα τὸν Θεόδωρον δὲν ἤθελε θωπεύσῃ.

—*—

Δὲν ἔπρεπε νὰ θωπευθῇ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
οὐδὲ νὰ τύχῃ παντελῶς εὐνοίας και τιμῆς,
ἀλλ' ὅμως και ὁ κύριος Σιμόπουλος ἐπίσης
ἐφάνη ἀπειρότατος και πρῶτος ἀτζαμῆς.
'Α! ἔπρεπε εἰς τήν Γραβιὰν ἐγὼ νὰ εὔρεθῃ
και ὄχι μ' ἄλλα πρόσωπα ν' ἀντιπροσωπευθῃ.

—*—

Θεόδωρος και βασιλεὺς!.. ὁλίγω και φρίττω...
μὰ λέγουν πῶς ὠμίλησε και εἰς τὸν Καρυπάνο...
εἰς τὰ καλὰ του βέβαια ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο
και πιθανὸν νὰ ἔσφιξε καμμία παραπάνω.
Τὸ ἡῦρα.... τοῦτο ἐγινε εἰς τήν Γραβιὰν... ἀλλῶς
δὲν ἐξηγεῖται ή στοργή αὐτῇ τοῦ βασιλέως.

—*—

Εἰδήσεις τηλεγραφικαὶ
τοῦ Περικλῆ τοῦ τενεκέ.

Σάν εἶδα πῶς ἀπόφρασι δὲν εἶχες, Φασουλῆ, νὰ πᾶς 'στὸ Χάνι τῆς Γραβιάς γιὰ καθαρὸ ἀέρα, χωρὶς νὰ κάμω θόρυβον καὶ νὰ σκεφθῶ πολὺ κρυφὰ κρυφὰ τὸ 'πούλεψα καὶ ἤλθα ἐδῶ πέρα. Γιατὶ θὰ ἦτον ἐντροπὴ πραγματικῶς μεγάλη ἐάν ἐδῶ δὲν ἤρχετο κανένας ἀπὸ 'μᾶς, καὶ ὁ καθένας ἤθελε τὸν ἄμπακο μᾶς ψάλλῃ, κι' εἰς ἔλους θὰ ἐδίδαμεν πρὸς ὕδρεις ἀφορμάς. 'Εὐὸ δὲν ἤθελες νὰ ληθῇς εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι νὰ 'δῃς μεγάλας τελετὰς καὶ πάμπολλα νὰ μάθῃς, γιατί σου εἶπαν μερικοὶ ἀπάτριδες καὶ νάνοι πῶς τῶν παθῶν σου, Φασουλῆ, τὸν τάραχον θὰ πάθῃς, γιατί εἶσαι ἀφιλότιμος κι' ἐλεεινὸς τεμπέλης, γιατί βρεμμένο πάντοτε τὸ παξιμάδι θέλεις, γιατί εἶσαι Σαρδανάπαλος, γιατί εἶσαι Σουδαρίτης, γιατί εἶσαι χασαπόσκυλο, μηδαμινός, κοπρίτης, γιατί χουζοῦρι μοναχὰ καὶ ζεῖνι ἀγαπᾷς, γιατί ἤθελες εἰς τὴν Γραβιά μὲ ἄμαξα νὰ πᾶς, καὶ νὰ σὲ πάρῃ ἔπειτα ὁ βασιλεὺς κοντὰ τοῦ καὶ 'στὸ πλευρὸ νὰ κοιμηθῇς τοῦ Μεγαλειοτάτου. Ἀλλὰ ἐγὼ, βρε Φασουλῆ, ποὺ εἶμαι πατριώτης, ἀν καὶ δὲν λέγωμαι ὡς σὺ τοῦ ἀργυροῦ ἐπτότης, τὴν κάθε κακοπέραςι τὴν ἄφησα 'στὴν πάντα καὶ ἤλθα μόνος μου ἐδῶ ἀγνώριστος καὶ ξένος, τοῦ Τουρκομάχου νὰ ἰδῶ τὸν νέον ἀνδριάντα καὶ νὰ ὁμνήσω τῶν κλεφτῶν κι' ἀρματωλῶν τὸ γένος. Καὶ τώρα σοὺ τηλεγραφῶ, διαλόγου μπεχλιδάνη, αὐτὰ ὅπου συνέλησαν εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι.

Ἰτιά.— Νταούλια καὶ βιολιά, πανήγυρις καὶ νίκη... Βουλπιώτης τώρα ἔφθασε μετὰ τοῦ Λοιδωρίκη, μαζὶ καὶ ὁ Σιμόπουλος μὲ λόγον ὑπὸ μάλης, μὰ ἤλθε κι' ὁ Γεννάδιος καὶ τόσο ἄλλοι φίλοι, πλὴν σ' ἀναγγέλλω, Φασουλῆ, μετὰ χαρᾶς μεγάλης πῶς λόγον δὲν προτίθεται κανένας ν' ἀπαγγεῖλῃ. Ἀμέσως προσεφώνησε Γραβιάς τὸν Ἰ'πουργόν, ὁ δὲ Βουλπιώτης μ' αἰσθημα ὠμίλησε πολὺ, κι' ἐγὼ κατευχαρίστησα θερμῶς τὸν Πλαστουργόν γιατί εἶχα χρόνους καὶ καιροὺς ν' ἀκούσω πῶς 'μιλεῖ.

Ἰτιά.— Τὰ Ζήτω ἔφθασαν 'στοὺς κόσμους τῶν ἀστέρων... ὁ Δεληγιάννης ἔφθασε μετὰ τῶν ἡμετέρων, μετὰ τὸν Δεβίδην δηλαδὴ καὶ μερικοὺς ἀντάρτας καὶ τὸν ἐρήμην Ἰ'πουργόν καὶ βουλευτὴν τῆς Ἀρτας. Πολλοὶ τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ μούλους καὶ γαιδάrais, καὶ πρῶτοι πρῶτοι ὁ Μαρλᾶς καὶ ὁ Κομνάς μὲ κλάραις, ὁ δὲ Δεβίδης ἀρχισε κουνήματα νὰ κἀνῃ, ἀλλ' ἐμποδίσθη πάραυτα ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Ἀνάστατος ἡ χώρα καὶ πολεμάρχου τῆς Γραβιάς πολλοὶ ἐβγήκαν τώρα, καὶ ν' ἀποδείξουν προσπαθοῦν οἱ τόσο πατριῶται πῶς ἦσαν συναγωνισταὶ τοῦ Ὀδυσσεύς τότε, καὶ μ' ἓνα Δύκον ὁ Κομνάς 'στοὺς δρόμους περπατεῖ καὶ δι' αὐτὸν προνόμια τιμῆς ἀμφισβητεῖ.

Ἀπὸ παληοὺς ἀγωνιστὰς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι, ὅπου θαρρεῖς, βρε Φασουλῆ, πῶς ἔλοι ζοῦν ἀκόμη, πῶς ἕνας δὲν ἀπέθανε ἀπὸ τὸν τότε χρόνον καὶ ὁ Ἀνδρούτσος φαίνεται πῶς δὲν ὑπάρχει μόνον. Ὅλ' ἡ ἀρχαία γενεὰ νομίζεις πῶς ἀνέστη, καὶ κάποιος ἐπασσάλειψε τὰ γένηα του μ' ἀσέστη γιὰ νὰ φανῇ ἀγωνιστὴς ἀρχαίων ἡμερῶν καὶ τοῦ ἀγῶνος λείψανον μεγάλον κι' ἱερὸν, καὶ πάμπολλα περὶ Γραβιάς κι' Ἀνδρούτσου διηγείτο, κι' ὀλίγου δεῖν καθένας μᾶς στεφάνι νὰ τοῦ πλέξῃ, ἀλλ' ὅμως ἀνεκάλυψαν ἀργότερα πῶς ἦτο καθυστερῶν ἐπίστρατος τοῦ ὀγδοῆντα ἔξῃ.

Αὐτόθι.— Ἐπικρέμανται πυκνὰ καὶ μαύρα νέφη, κι' ὁ βασιλεὺς μᾶς ἔφθασε γεμάτος ἀπὸ κέφι. Γραβιάς τὸν προσεφώνησε, ὑποδοχὴ σπουδαία, ἀνεπτέρωθι ὁ λαὸς καὶ ἡ Μεγάλη Ἰδέα, ἀπὸ παντοῦ, βρε Φασουλῆ, φλοκάτα καὶ τσαρούχι, χρυσὰ γιορντάνια 'στὸ λαϊμό, χωριάτικο φακίδι, κι' ὁ βασιλεὺς μού φαίνεται κατὰ τὴν φόρα πούχει πῶς κατ'εὐθείαν ἀπ' ἐδῶ θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Πόλι.

Ἐκ τῆς Ἀμφίσσης.— Ὁ Κομνάς μεγάλαις φέσταις κἀν. σπουδαία διαδήλωσις ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη. Φωνάζουν ζήτω καὶ οὐρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ μὲ τρέλλα καὶ 'στὰ 'ψηλὰ τινάζονται λογῆς λογῆς καπέλα, καὶ κάποιος ἓνα φῶσφορο ἀνάβει ἀπὸ πέρα καὶ τὸ μέγαλον ὄνομα τοῦ Θεοδώρου γράφει μὲ σχήματα διάφορα ἐπάνω 'στὸν ἀέρα, καὶ χάσκει Τράκας καὶ Μαρλᾶς μὲ τᾶλλο τὸ σινάκι. Ἀλλ' ὅμως ἔτρεξα κι' ἐγὼ κοντὰ 'στὸν Καραπάνο γιὰ ν' αὐξήθῃ ὁ ἀριθμὸς εἰς ἓναν παραπάνω.

Χάνι Γραβιάς.— Ἀνάφανε τοῦ κόσμου τὰ καντόλια, μὲ φουστανέλα κλέφτικη ἐγέμισαν ἡ στρατιάς, κι' ἀρματωμένοι ἔρχονται μὲ μαῦρα καριοφύλλια τοῦ Ὀδυσσεύς χωριανοὶ ἀπὸ τῆς Λιδανάτας. Κι' ἐνθουσιάζεται καθεὶς, μεγάλος καὶ μικρός, καὶ βλέπουν τοὺς λεβέντηδες μὲ μάτια θαρραλέα, κι' ἓνας βαρβάρτος Δῆμαρχος προτρέχει φαλακρὸς μὲ μὴ περοῦκα, Φασουλῆ, καὶ τᾶχει σὰν χαμένα. Ὁ δὲ Βουλπιώτης ἔξαφνα 'στὴ μέση των πετᾶ καὶ γιὰ τὸ Ἰσοζύγιον τοὺς λέγει ἀρκετὰ, πλὴν λωποδύτης πονηρὸς καὶ τετραπερασμένος σουφρόνει ἓνα πορτομὸν καὶ μὴ πατατοῦκα, κι' ὁ Δῆμαρχος ὁ φαλακρὸς κατενθουσιασμένος πετᾶ 'ψηλὰ τὸ φέσι του μαζὶ μὲ τὴν περοῦκα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Ἀρχίξ' ἡ τελετὴ, καὶ οἱ ἐν τέλει ἔρχονται καὶ πάντες οἱ κλητοί. Ὑμνοῦνται καὶ δοξάζονται οἱ ἄθλοι τῆς πατρίδος, κι' ἐνῶ περνοῦν χαρμόσυνοι τῆς τελετῆς αἱ ὥραι, ἀρχίζει ὁ σεβασμιος Δεσπότης τῆς Χαλκίδος νὰ ὁμιλῇ 'στὸν βασιλῆα μὲ τόνον λά-μινόρε. Μιλεῖ ὁ ἅγιος πατὴρ κι' οὐδὲ στιγμή δὲν παύει, κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο καθενὸς ἡ κεφαλὴ ἀνάβει, κι' ἀρχίζουν τὰ παράπονά τοῦ κάθε πατριώτη: «μωρὲ ἄμάν γιὰ τὸ θεό, μᾶς 'λύσσαζες, Δεσπότη.

Ἀκούσατε τὸ σάλπισμα καὶ ὁ καθεὶς ὡς ἔσθῃ
πῶς 'στὴν Γραβιά ὁ βασιλεὺς μού ἔσφιξε τὸ χέρι

«θὰ μᾶς κυττήσῃ, Δέσποτα, κακὸς ἐγκεφαλίτης, καὶ θὰ σοὺ βάλῃ πρόστιμο καὶ ὁ Μητροπολίτης.» Μὰ ὁ Δεσπότης τίποτα, βαστᾷ τὸ ἴδιο ἴσο, ὡς ἔτσι τὸν ἐτράβηξαν καμπόσοι ἀπ' ὀπίσω καὶ ἔτσι ὁ ρήτωρ ἔπαυσε νὰ ψάλλῃ συμβουλὰς, καὶ τέλος πάντων ἔλειψε καὶ τοῦτος ὁ μπελᾶς.

Αὐτόθι.— Ὁ Κυργούσιος λογοδοσίαν δίδει, τοῖσι τι ἐξώδεψε 'στὸ λάδι καὶ 'στὸ ξύδι, εἰς τοῦ Ἀνδρούτσου τᾶγαλμα, 'στὰ μύρτα, 'στὰ στεφάνια, 'στοὺς τοίχους, 'στ' ἀσβεστώματα καὶ εἰς τὰ κουρασάνια. Πρὸς τοῦτους εἶπε ὁ Γραβιάς εἰς τὴν φορὰν τοῦ λόγου καὶ πῶς ἐδαπάνησε γιὰ τὰ χαρτιὰ τοῦ τζόγου, πῶς ἔφερε εἰς τὴν Γραβιά μὲ τᾶλλα πράγματά τοῦ πρὸς διακτέδασιν μικρὰν τοῦ Μεγαλειοτάτου, καὶ νὰ παίξῃ δηλαδὴ ὁ βασιλεὺς μπεζίκι, καὶ ὡς καὶ χάρις κι' ἔπαινος εἰς τὸν Γραβιᾶν ἀνίχει.

Αὐτόθι.— Ὁμιλήσαντος κι' αὐτοῦ τοῦ πατριώτου, τοῦ Σιμοπούλου καὶ λοιπῶν, καθὼς καὶ τοῦ Δεσπότη, ὁ βασιλεὺς 'στ' Ἀνάκτορον ἀπῆλθεν ἔσπευμένως

καὶ ἡκολούθει ὁ λαὸς κατενθουσιασμένος. Τὰ δὲ Ἀνάκτορον αὐτό, καθὼς ἐδῶ μαθάνω, ταβέρνα ἦτον ἄλλοτε ἐνὸς γνωστοῦ χωριάτη, ἀλλ' ὁ Γραβιάς ἐφρόντισε καὶ μὲ τὸ παραπάνω, καὶ ἡ ταβέρνα ἔγινε προσωρινῶς Παλάτι.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Ἀρχίξ' τὸ τραπέζι, δὲν παύει δὲ ἡ μουσικὴ τὸ ληγερόν νὰ παίζῃ. Ὅλοι οὐδεὶς ἐκάθισαν σὲ τοῦτο τὸ τσούμπουσι, ἀλλὰ δὲν ἐπροσκάλεσαν κι' ἐμένα τὸν Μπουρδούση, γιατί ἐγὼ, βρε Φασουλῆ, δὲν ἔχω τὰ προσόντα, καὶ μόνον ἔχω τῆς Αὐλῆς μὲ ἀφῆσαν πεινῶντα. Ἐνῶ ἂν ἦσαν σὺ ἐδῶ, τῶν ἱπποτῶν τὸ κλέος, σὺ πρῶτος θὰ ἐλάμβανες τὰς ἐξεγούσας θέσεις, καὶ θὰ συνελέγεσθαι μετὰ τοῦ βασιλέως περὶ τοῦ πῶς εὐρίσκονται μὲ τὸν Χαμίτ αἱ σχέσεις. Ὁ βασιλεὺς συνομιλεῖ μὲ ἔλους ὑπερχαίρων, κι' ὁ Δεληγιάννης κάθεται μετὰ τῶν ἡμετέρων, ὁ δὲ Σαὶν-Ζούστ ὁ Νικολῆς κοντὰ τοῦ δλοένα τὸν βασιλέα θεωρεῖ μὲ μάτια πυρωμένα καὶ κάθε ἄλλο τούρχεται τὸ κούνημα νὰ κἀνῃ,

μὰ πάλιν ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ τρώγει ὁ Γεννάδιος χωρὶς νὰ βγάξῃ λόγον,
κι' ἐγὼ σὰν χάχας τὸν κυττῶ κι' ἄερα φρέσκο τρώγω.

Καὶ μπακλαβάδες καὶ χαλβάς καὶ ρεβανὶ καὶ σβίγχοι
κι' ἄλλα διάφορα γλυκὰ ἐβγήκανε 'στὴ μέση,
κι' ὁ βασιλεὺς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεόδωρου σφίγγει,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ Θεόδωρος λιπέθυμος νὰ πέσῃ.
Καὶ πᾶς ἐκεῖ ἀπέμεινε μὲ στόμα κεχηνός,
κι' ὁ Τράκας ἀνεσκήρτησε ἰδὼν τὸ γεγονός,
κι' ἐδέχθη ὁ Θεόδωρος βασιλικὰς θωπείας,
σπουδαίας δὲ τὸ γεγονός θὰ ἔχῃ συνεπείας,
κι' οὐδ' ὁ Ἀνδρουτσος, Φασουλῆ, καὶ τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
τόσο πολλὴν ἐντύπωσιν 'στὸν κόσμον δὲν θὰ κάνῃ,
ἔσον ἢ ἐνδειξίς αὐτῇ εὐνοίας ὑψηλῆς
πρὸς τοῦτον τὸν ἐξόριστον ἀντάρτην τῆς Αὐλῆς.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Τελειώνει τὸ τσουμπαῦσι,
κι' ἐγὼ 'στὰ πιάτα ἕκαμα τοῦ βασιλῆα γιουρουσί,
μὰ μὲ τὰ μεῦτρα ἔπεσα καὶ 'στῆς βασιλοπούλας,
κι' ἐχόρτασα μὲ μπόλικο γιαουρτί τῆς σακκούλας,
κι' ἀνέπνευσα τὸ ἄρωμα βασιλικοῦ ἀέρος,
τὸ δὲ γιαουρτί τὸ πολὺ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος,
ἐξ ἄλλου δὲ τὸ στάσιμον κι' ἡ ὄψις τοῦ Λεβίδου
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔφεραν σπουδαῖον ριπιτίδι.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Τί ἔνδεξος ἡμέρα!
χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ, χορὸς καὶ παραπέρα.
Δὲν ξέρω τί νὰ πρωτοπῶ καὶ τί νὰ πρωτογράψω
κι' ἐκ συγκινήσεως πολλῆς μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω.
Χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ, χορεύουν ὅλαις κι' ὅλοι
μὲ φουστανέλα κλέφτικη, μὲ φέσι καὶ φακίολι,
καὶ βλέπεις γύρω 'στὸ χορὸ ἀρειμανίους ἄνδρας,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας
τὴν πόζα τὴν βασιλικὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνει
κι' ὅλο χρυσᾶ νομίσματα 'στοὺς βιολιτζήδες δίνει,
καὶ μὲ χωριάταις ὁμιλεῖ καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
κι' ἐγὼ ἀρχίζω, Φασουλῆ, νὰ παίζω τῆργανό μου,
μήπως πετάξουν νόμισμα καὶ εἰς ἐμὲ χρυσό,
μὰ δὲν μοῦ ρίχνουν τίποτα, καὶ ἄδικα φουῶ.

Μεγάλος ἐνθουσιασμός καὶ διαχύσεις τόσαι,
κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος σπρώχνεται, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ τραγουδοῦν τοῦ βασιλῆα πολεμικὰ τραγούδια
κι' ὅπου περάσῃ, Φασουλῆ, τὸν ραίνουν μὲ λουλούδια,
καὶ λαχταροῦν γιὰ βασιλῆα τοῦ κόσμου ἢ καρδιαίς,
τῆς δὲ βασιλοπούλας μας ἀνάδουν ἢ ποδιαίς,
καὶ κάθε χωριατόπουλο χαϊδεύει καὶ φιλεῖ,
καὶ οἱ χωριάταις 'πίσω τῆς πηγαίνουν σὰν τρελλοί,
καὶ ἀρχινοῦν πηδήματα καὶ τούμπαις 'στὸν ἄερα,
κι' ἀπὸ παντοῦ ἀκούεται νταούλι καὶ φλογέρα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Ἀπὸ πολλοὺς μανθάνω
πῶς 'μίλησε ὁ βασιλεὺς καὶ μὲ τὸν Καραπάνο.
Δὲν ξέρω τί κουδέντιασαν καὶ εἶπαν μεταξὺ των,
ἀλλ' ἴσως νὰ ὠμίλησαν περὶ ἀρχαιοτήτων.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Δὲν παύουν νὰ πηδοῦν,
καὶ ὅλοι παίζουν κᾶτι τί καὶ ὅλοι τραγουδοῦν

νὰ ρίξῃ πιά ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Τουρκίαν τὸ γάντι
καὶ ὁ Χαμίτ νὰ γκρεμισθῇ 'στὴν Κόκκινη Μηλίτσα,
πολλοὶ ἐν τούτοις ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀταλάντη
καὶ ἄλλοι διαμένοντες 'στὴν Κολοπετεινίτσα.

Χορεύει ὁ Σιμόπουλος, χορεύει ὁ Δεσπότης,
χορεύει τὸν καρτσιλαμά κι' ὁ Ὑπουργὸς Βουλγιώτης.
Οἱ πάντες ὀνειρεύονται τὴν γῆν τῶν Κωνσταντίνων,
κτυποῦν τὰ θαρραλόφωνα καὶ παίζουν τὰ βιολιά,
καὶ χάριν ἀστείότητος ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων
ἐκτύπησε τοῦ Ὑπουργοῦ τὴν ἀχαμνὴ κοιλιά.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Τρεχάματα καὶ γλέντι,
ἢ μάννα χάνει τὰ παιδιὰ κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντι.
Κυττάζει κι' ὁ Θεόδωρος τῶν χορευτῶν τὰ πλῆθη,
κι' ἐξαίφνης ἐνθουσιασθεὶς ἀμέσως ἐνθυμήθη
πῶς μὲ νταούλια μιὰ φορὰ ἐπῆγε 'στὸ Παλάτι,
κι' εἶδες ν' ἀνάψῃ τὸ ζερβὶ καὶ τὸ δεξί του μάτι,
κι' ἕνα νταούλι ἄρπαξε μὲ δύναμι μεγάλη
καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ 'στοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα,
κι' ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι του καὶ πάλι
καὶ τοῦ κολλᾷ δλόχρυσον 'στὸ κούτελο πεντάρα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Ἡ τελετὴ τελειώνει,
ὁ δὲ Λαῖνης ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν Πετόνη,
καὶ ὁ καθεὶς ἀναχωρεῖ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ,
ὁ δὲ Ἀνδρουτσος μοναχὸς ἀπέμεινε 'στὸ Χάνι.
Κι' ὁ Δεληγιάννης 'στοὺς Δελφούς πηγαίνει ἀπ' εὐθείας,
διὰ νὰ λάβῃ λέγεται χρησμὸν ἐκ τῆς Πυθίας,
πολλοὶ δὲ ἠκολούθησαν τὸν ἀρχηγὸν μὲ κᾶρα,
ἀλλὰ τὸν ἠκολούθησε κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλᾶρα,
κι' ἐγὼ μαζὶ θὰ 'πῆγαίνα διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ γιὰ ν' ἀκούσω τοῦ χρησμοῦ τὰς σοβαρὰς μαντείας,
ἀλλὰ βιάζομαι πολὺ αὐτοῦ νὰ ἐπιστρέψω
μὲ στερεὰν ἀπόφασιν 'στὸ ξύλο νὰ σὲ ρέψω,
διὰ νὰ μάθῃς ἄλλοτε, διαόλου κασσαδιάρη,
πῶς πρέπει κι' ἀποστολικῶς καὶ μ' ἄγριο μουλάρι
νὰ τρέχῃς εἰς τὰς ἱεράς τοῦ ἔθνους πανηγύρεις,
καὶ νὰ μὴν εἶσαι τζερεμέες, τσιφούτης, κακομοίρης,
πῶς πρέπει κάθε ἄνθρωπος νὰ μεγαλοφρονῇ
καὶ τοῦ καλοῦ ὑπόδειγμα 'στοὺς ἄλλους νὰ γενῇ,
καὶ νὰ μὴ λέγῃ «ἂν καὶ ἂν κι' ἂν δὲν εὐρῶ ἀμάξιν»,
καὶ νὰ φοβᾶται καθ' ὅδον τὰ κῶλα μὴν τινάξῃ,
γιατὶ καὶ σὺ ἂν ἤρχεσθαι εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
σὲ βεβαίῳ παρὼν ντοννέρ, διαόλου μπεχλιδάνη,
πῶς 'πίσω θὰ ἐγύριζες καὶ μ' ἀφαλὸ καὶ γόφο,
διότι τὰ κακὰ σκυλιὰ ποτὲ δὲν ἔχουν φόφο.
Ἐτοίμασε τὴν ῥάχη σου λοιπὸν ἀνυπερθέτως
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔρχομαι....

ὁ φίλος Περικλῆτος.

Τελευταία ὥρα
μὲ μεγάλη φόρα.

Εἰς γνῶσιν τῶρα φέρομεν συμπάσης τῆς Εὐρώπης
πῶς ἔσθυσε τῶν Γερμανῶν ἡ δόξα καὶ τὸ νεῖκος,
ὁ μάρτυς, ὁ φιλόσοφος, ὁ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις,
ἡ ἐστεμμένη ἀρετὴ, ὁ τρίτος Φρειδερίκος.